

да произведеме бунтъ. Раковски не одобри моитѣ планове и рече ми:

— Критѣ ще скоро да положи оржжието си, защото нѣма помощъ отъ никжде. Можеме ли ние да воюваме, когато нѣмаме ни пушки, ни барутѣ, ни предводители? Грудовъ ли, съ своето дебело шкембе, или Касабовъ, съ своитѣ очила, ще да поведатъ войската?

— Ние трѣба да събереме всичкитѣ войводи, които живѣятъ въ Сърбия, въ Русия и въ Румѣния, и да се захванеме за работа, — рекохъ азъ.

— А отде ще да вземешъ пари? — попита Раковски.

— Ще намѣриме, — казахъ азъ.

— Не е време, — отговори Раковски. — Сърбия взема вече своитѣ крепости, следователно тя още цѣли десетъ години нѣма да предприеме нищо важно противъ Турция; а нашитѣ чорбаджии (букурещкитѣ) очакватъ изъ Русия печено агне. Бжди увѣренъ, брате Панайоте, че нито Сърбия, нито Русия сега за сега нѣма да ни помогнатъ; а ние сами не сме въ състояние да направиме нищо.

— Ако е така, то да гледаме да събереме пари и да въоржжиме баремъ 1,000 момци, — рекохъ азъ.

— Нищо нѣма да направиме сега за сега.

Като слушахъ думитѣ на Раковски, то не можехъ да повѣрвамъ, че тоя човѣкъ е Раковски. Наговорихме се тайно — безъ да знае Раковски — съ Н. Балкански да помолиме букурещкитѣ богати търговци да ни помогнатъ, за да купиме баремъ 500 пушки и да въоржжиме малка четица. Трѣбваше да криеме отъ Раковски още и затова, защото той бѣше ска-